

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2021r.

Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu Wydział VI Karny w składzie:

Przewodniczący sędzia Izabela Hantz – Nowak

Protokolant: prak. sąd. Zuzanna Pawłowska

przy udziale -

po rozpoznaniu dnia 19.02.20r., 5.10.20r., 3.02.21r., 22.03.21r., 05.07.21r.

sprawy **B. H.**, c. B. i W. , ur. (...) w W.

z oskarżenia prywatnego N. B.

oskarżonej o to, że:

w dniu 27 września 2017r. w S. znieważyla i znieslawila N. B. w ten sposób, że używała wobec niej słów powszechnie uznanych za obraźliwe w miejscu publicznym na ulicy oraz w miejscu zamieszkania czym naraziła N. B. na zniesławienie i obrazę dobrego imienia

tj. o przestępstwo z art. 212 § 1 kk i art. 216 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

I. Na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umarza postępowanie karne wobec oskarżonej B. H. o czyn z art. 212 § 1 kk i art. 216 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, popełniony w ten sposób, że w dniu 28 września 2017r. w S. znieważyla i znieslawila N. B. w ten sposób, że użyła wobec niej słów powszechnie uznanych za obraźliwe i obelżywe w miejscu publicznym, znieslawiając ją i pomawiając ją o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej, na okres 1 (jednego) roku próby.

II. Na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka nawiązkę w kwocie 300 (trzysta) zł na rzecz pokrzywdzonej N. B..

III. Na podstawie art. 628 pkt 1 kpk zasądza od oskarżonej na rzecz oskarżycielki prywatnego poniesione przez nią koszty procesu w kwocie 300 (trzysta) zł.

IV. Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk i art. 1 oraz art. 7 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 80 zł.

/-/ s. I. Hantz – Nowak

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	VI K 157/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych			

oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1.USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	B. H.	w dniu 28 września 2017r. w S. znieważyla i znieslawila N. B. w ten sposób, że użyła wobec niej słów powszechnie uznanych za obraźliwe i obelżywe w miejscu publicznym, zniesławiając ją i pomawiając ją o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej, tj. o czyn z art. 212 § 1 kk i art. 216 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>Oskarżona B. H. była ciotką Z. G., który pozostawał w nieformalnym związku z pokrzywdzoną N. B.. Pokrzywdzona zamieszkiwała wspólnie z siostrzeńcem oskarżonej w S. na os. (...). Pomiędzy oskarżoną i jej siostrą – tj. matką partnera pokrzywdzonej z jednej strony a pokrzywdzoną z drugiej istniał konflikt.</p> <p>W dniu 28 września 2017r. w S. oskarżona B. H. wraz ze swoją siostrą G. G. udały się pod wskazany adres, gdzie chciały się dostać do mieszkania Z. G., który w tym czasie przebywał nieprzytomny w szpitalu. Ponieważ klucze które posiadały nie pasowały jednak do jego zamków kobiety wezwały na miejsce Policję, chcąc by funkcjonariusze pomogli im w wejściu do tego mieszkania. Policjanci pouczyli jednakże oskarżoną i jej siostrę, że w takiej sytuacji nie mogą one wejść do mieszkania bez pisemnej zgody najemcy lub właściciela. W trakcie prowadzonej na klatce schodowej przed wskazanym mieszkaniem rozmowy zgłaszające interwencję kobiety oświadczyły również, że zamki w mieszkaniu wymieniła przyjaciółka Z.</p>	Prywatny akt oskarżenia	k. 2-3	

<p>G. a sama oskarżona w obecności funkcjonariuszy określiła pokrzywdzoną N. B. „dziwką” oraz „starą kurwą” – tj. przy użyciu słów powszechnie uznanych za obraźliwe i obelżywe a przy tym zniesławiając ją i pomawiając ją o takie postępowanie lub właściwości, które mogły poniżyć ją w opinii publicznej.</p> <p>Pokrzywdzonej nie było w tym czasie w mieszkaniu, natomiast o fakcie tym dowiedziała się przypadkowo po 29 marca 2018 r., przeglądając akta PR 2 Ds. 2865.2017/6 dotyczące sprawy przeciwko G. G., w której to sprawie oskarżycielka posiłkowa również była stroną.</p>			
kserokopia notatki urzędowej	k. 4		
Zeznania N. B.	k. 68-69		
Częściowo wyjaśnienia oskarżonej	k. 66-67		
Zeznania M. S.	k.69-70		
Zeznania T. R.	k. 93-94		
Dowody z dokumentów w postaci Pism KP w S., wiadomości e-mail,	k.77 i 100, 115		

Dokumenty i protokoły z akt sprawy PR 2 Ds. 2865/2017/6	akta sprawy PR 2 Ds. 2865/2017/6		
Oskarżona ma 81 lat, utrzymuje się z emerytury która wynosi 1549,10 zł. Oskarżona nie była uprzednio karana.	Dane dot. karalności	k. 62, 91, 128	
Pismo z ZUS	k. 78		
0.1.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	B. H.	w dniu 28 września 2017r. w S. znieważyla i znieslawila N. B. w ten sposób, że użyła wobec niej słów powszechnie uznanych za obraźliwe i obelżywe w miejscu publicznym, zniesławiając ją i pomawiając ją o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej, tj. o czyn z art. 212 § 1 kk i art. 216 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu 28 września 2017r. w S. na os. (...) w obecność funkcjonariuszy Policji –	wyjaśnienia oskarżonej	k.66-	

<p>M. S. i T. R. oskarżona nie znievažyla i znieslawila N. B. w ten sposob, ze uzyla wobec niej slow powszechnie uznanych za obrazliwe i obelzywe w miejscu publicznym miejscu publicznym, czym narazila N. B. na znieslawienie i obrazę dobrego imienia</p>			
<p>1.OCena DOWOdów</p>			
<p>o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięzle o powodach uznania dowodu</p>	
<p>1.1.1</p>	<p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonej</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonej Sąd uznał za częściowo wiarygodne. Oskarżona potwierdziła bowiem okoliczności w jakich miała znieslawić i znievažyc pokrzywdzoną – potwierdziła, że była w dniu 28.09.2017 r. wraz z siostrą w miejscu zamieszkania swojego siostrzeńca, jak również potwierdziła, że w tym dniu została wezwana Policja celem umożliwienia im wejścia do wskazanego mieszkania, do którego nie mogły się dostać z uwagi na wymianę zamków. Wyjaśnienia oskarżonej w tym zakresie, jak również w zakresie dotyczącym czasu oczekiwania na funkcjonariuszy korespondują przy tym z treścią notatki</p>	

		<p>służbowej sporządzonej przez funkcjonariusza M. S..</p>
<p>zeznania N. B.</p>	<p>Zeznania świadek Sąd uznał za w pełni wiarygodne albowiem były one logiczne oraz spójne a przy tym korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Zeznania pokrzywdzonej potwierdzają przy tym, że słowa oskarżonej uwłaczały jej czci, były obelżywe a przy tym dotarły do jej sąsiadów.</p>	
<p>Zeznania M. S.</p>	<p>Zeznania świadka Sąd uznał za w pełni wiarygodne, albowiem były one spójne i logiczne, a przy tym korespondowały przede wszystkim z informacjami zawartymi przez niego w sporządzonej w dniu zdarzenia notatce urzędowej, co do której wiarygodności Sąd również nie miał wątpliwości. Zeznania świadka potwierdzają okoliczności oraz miejsce, w którym oskarżona miała wypowiadać obraźliwe i obelżywe treści względem partnerki swojego siostrzeńca.</p>	
<p>Zeznania T. R.</p>	<p>Sąd nie znalazł podstaw by odmówić wiarygodności zeznaniom świadka, choć ten, z uwagi na znaczny upływ czasu oraz charakter wykonywanej pracy nie pamiętał</p>	

	<p>okoliczności istotnych dla niniejszego postępowania. Świadek jest funkcjonariuszem Policji który w dniu 28.09.2017 r. uczestniczył w interwencji zgłoszonej przez oskarżoną i jej siostrę. Świadek jest przy tym osobą obcą dla oskarżonej a zatem nie ma uzasadnionych podstaw by przyjąć, że miał on powód by zeznawać na niekorzyść oskarżonej i odmiennie aniżeli było w rzeczywistości, zwłaszcza że zeznania tego świadka stanowią jedynie potwierdzenie co do okoliczności podjętej interwencji, a nie samego faktu wypowiedzianego przez oskarżoną wulgarnych i obraźliwych treści na temat oskarżycielki posiłkowej, których świadek nie zapamiętał. Jednocześnie fragmentarycznie zapamiętane przez świadka okoliczności interwencji z udziałem oskarżonej, korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zwłaszcza co do okoliczności samego zajścia jak i jego miejsca.</p>	
<p>kserokopia urzędowej</p>	<p>notatki</p> <p>Sąd nie znalazł podstaw by kwestionować wiarygodność tego dowodu. Jednocześnie w ocenie Sądu nie ma również podstaw by kwestionować wiarygodność i autentyczność treści</p>	

	wypowiedzi zawartych w przedmiotowej notatce stanowiącej wierną relację interwencji przeprowadzonej przez funkcjonariuszy S. i R. – w tym słów wypowiedzianych przez oskarżoną w obecności funkcjonariuszy.	
Prywatny akt oskarżenia	Dokument ten Sąd ocenił jako wiarygodny.	
Dokumenty i protokoły z akt sprawy PR 2 Ds. 2865/2017/6	Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego podmioty, w przepisanej formie, strony nie kwestionowały ich prawdziwości, a Sąd nie miał podstaw, by czynić to z urzędu.	
Dowody z dokumentów w postaci: Pism KP w S., wiadomości e-mail, Dane dot. karalności, Pisma z ZUS	Dokumenty te Sąd ocenił jako wiarygodne i w pełni przydatne dla rozstrzygnięcia. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego podmioty, w przepisanej formie, strony nie kwestionowały ich prawdziwości, a Sąd nie miał podstaw, by czynić to z urzędu.	
<i>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		

Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.2.1.	Częściowo wyjaśnienia oskarżonej	Wyjaśnienia oskarżonej Sąd uznał za niewiarygodne w zakresie w jakim nie przyznała się ona do zarzucanego jej czynu. W tym względzie wyjaśnienia oskarżonej nie korespondują bowiem z wiarygodnym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie w postaci zeznań świadka M. S. a przede wszystkim sporządzoną przez niego notatki urzędowej, którą Sąd uznał za wiarygodną, podobnie jak samą jej treść.	
Decyzja Prezydenta Miasta P. (k. 103), Wniosek oskarżycielki prywatnej (k.109)	Dokumenty te Sąd uznał za niemające znaczenia dla ustalenia faktów w niniejszej sprawie.		
Zeznania M. G. (k.112)	Sąd uznał zeznania świadek za wiarygodne, jednakże niemające znaczenia dla ustalenia faktów w niniejszej sprawie. Świadek jest bowiem właścicielem mieszkania na os. (...) sąsiadującego z mieszkaniem, pod którym oskarżona używać wobec pokrzywdzonej słów powszechnie uznanych za obraźliwe i obelżywe, jednakże mieszkanie to wynajmowała, przy czym nie pamiętała komu.		
zeznania D. M. (k.119)	Sąd uznał zeznania świadek za wiarygodne,		

	<p>jednakże niemające znaczenia dla ustalenia faktów w niniejszej sprawie. Świadek był sąsiadem pokrzywdzonej w czasie gdy mieszkała na os. (...). Świadek nie był jednak uczestnikiem zdarzeń z udziałem oskarżonej i nie słyszał o tym zdarzeniu z żadnych opowieści sąsiadów.</p>	
<p>Zeznania A. R. (k.154-155)</p>	<p>Sąd uznał zeznania świadek za wiarygodne, jednakże niemające znaczenia dla ustalenia faktów w niniejszej sprawie. Zeznania świadka w ocenie Sądu dotyczą najprawdopodobniej innego zdarzenia niż zarzucane oskarżonej przez oskarżycielkę prywatną.</p>	
<p>1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>		
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>
<p>#</p>	<p>3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>	<p>B. H.</p>
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>		
<p>Zgodnie z art. 212 §1 k.k. Kto pomawia inną osobę, grupę osób, instytucję, osobę prawną lub jednostkę</p>		

organizacyjną niemającą osobowości prawnej o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności, podlega grzywnie albo karze ograniczenia wolności.

Art. 216 §1 k.k. penalizuje natomiast zachowanie, które polega na znieważeniu innej osoby w jej obecności albo choćby pod jej nieobecność, lecz publicznie lub w zamiarze, aby zniewaga do osoby tej dotarła.

Przestępstwa zniesławienia oraz zniewagi są istotowo podobne. W literaturze wskazuje się, że najistotniejszą różnicą zachodzącą między tymi przestępstwami jest charakter oddziaływania negatywnych treści wypowiedzianych przez sprawcę. W przypadku zniesławienia mamy bowiem do czynienia z postawieniem zarzutu, także prawdziwego, który może poniżyć pokrzywdzonego w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności, natomiast w przypadku przestępstwa zniewagi chodzi o zarzut typowo

obelżywy lub ośmieszający nastawiony wyłącznie na zranienie uczuć osobistych pokrzywdzonego (B. M., Przepisy przeciwko czci, s. 246–247). Przedstawiona różnica opiera się przy tym na bardzo płynnej granicy. Już na gruncie KK z 1932 r. wskazywano w orzecznictwie, że "w zupełnie takich samych wyrażeniach może raz tkwić zniesławienie, a w innym wypadku tylko obelga" (wyr. SN z 9.10.1931 r., 1 K 886/31, (...) 1932, Nr 1). Wydaje się zatem, że często decydujące znaczenie w rozgraniczeniu wskazanych przestępstw, będzie miał zasięg ich rażenia. Dopóki bowiem obraźliwe zachowanie sprawcy nie będzie realizowane za pomocą sposobów lub środków mogących chociażby potencjalnie poniżyć pokrzywdzonego w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania mu potrzebnego, dopóty należałoby traktować je jako zniewagę (zob. A. Grześkowiak, K. Wiak (red.), Kodeks karny. Komentarz. Wyd. 7, Warszawa 2021; Legalis).

Powszechnie przyjmuje się, że dobrem chronionym przez przepis art. 212 kk jest tzw. cześć zewnętrzna obejmująca ochronę szacunku, dobrego imienia pokrzywdzonego przed

narażeniem go na negatywne wyobrażenia o nim ze strony osób trzecich. Ochronie podlega tu "sława, cześć w znaczeniu dobrego imienia, pozytywnego wyobrażenia o wartości danego człowieka u innych". Powszechnie przyjmuje się również, że ochrona czci przysługuje każdemu człowiekowi, niezależnie od tego, jaką opinię ma on w środowisku (wyr. SN z 3.11.2004 r., IV KK 132/04, OSNwSK 2004, Nr 1, poz. 1982), a więc przysługuje ona także osobom skazanym i prowadzącym działalność społecznie nieakceptowaną, np. prostytutkę. Choć jak wskazuje się słusznie w orzecznictwie i doktrynie ochrona ta nie ma charakteru bezwzględnego, albowiem doznaje określonych ograniczenia ze strony innych dóbr, których doniosłość w demokratycznym państwie prawa nie powinna być kwestionowana. (zob. A. Grześkowiak, K. Wiak (red.), Kodeks karny. Komentarz. Wyd. 7, Warszawa 2021, Legalis i wskazaną tam literaturę).

Przez pomawianie rozumie się przypisywanie, zarzucanie, posądzanie lub oskarżanie innej osoby o określone postępowanie

lub właściwości, które zawierają negatywną oceną mającą jednak w konsekwencji prowadzić do poniżenia pomawianego w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności. Treścią pomówienia będą zazwyczaj rozgłaszane informacje nieprawdziwe, należy jednak zauważyć, że karalne pomówienie może także, w określonych warunkach, dotyczyć informacji prawdziwych. Słusznie jednak wskazywano już w dawnym orzecznictwie, że istnieją informacje obiektywnie i bezwzględnie hańbiące i mogą stanowić zarzut postępowania powszechnie uważanego za sprzeczne z honorem i moralnością itp. (wyr. SN z 12.1.1927 r., II K 1950/26, Zb.Orz. 1927, poz. 11).

Odwołanie się do postępowania lub właściwości pokrzywdzonego może mieć charakter ogólny, nie musi mieć na celu przedstawienia konkretnych zdarzeń, a nawet dotyczyć jedynie zasłyszanych informacji i powtarzanych bez jakiegokolwiek weryfikacji, jak również może mieć charakter hipotetyczny, tj. odwoływać się do podejrzeń co do niewłaściwego

postępowania lub
właściwości
pokrzywdzonego.
Ponadto, karalne
pomówienie ma dotyczyć
takiego postępowania lub
właściwości
pokrzywdzonego, które
mogą poniżyć go w
opinii publicznej lub
narażać na utratę
zaufania potrzebnego
dla danego stanowiska,
zawodu lub rodzaju
działalności. Istotą
pomówienia jest zatem
co najmniej potencjalna
zdolność do poniżenia
pokrzywdzonego w opinii
publicznej lub narażenia
na utratę zaufania.
Pomówienie jest więc
przestępstwem
formalnym z
abstrakcyjnego narażenia
na niebezpieczeństwo,
dla dokonania którego
nie jest wymagany
skutek w postaci
rzeczywistego poniżenia
lub utraty zaufania
przez pokrzywdzonego, ale
odpowiedzialność karna
uzależniona jest od
możliwości wystąpienia
szkody moralnej po
stronie osoby
pokrzywdzonej w postaci
możliwości poniżenia lub
narażenia na utratę
zaufania (post. SN z
14.10.2010 r., II KK
105/10, OSNwSK 2010,
Nr 1, poz. 1963). Słusznie
wskazano w orzecznictwie,
że art. 212 § 1 KK mówi
nie o poniżeniu w ogóle,
lecz o poniżeniu "w opinii
publicznej", co oznacza,
że chodzi tu nie tyle

o urazę osobistych uczuć osoby pokrzywdzonej, ale o to, jak osoba pomówiona będzie postrzegana przez szeroki, nieokreślony krąg osób. Karalne jest więc takie pomówienie, które może prowadzić do upokorzenia danej osoby w opinii innych osób, spowodować, że inne osoby będą uważać pokrzywdzonego za osobę poniżoną (post. SN z 14.10.2010 r., II KK 105/10, OSNwSK 2010, Nr 1, poz. 1963).

Ponadto, co wydaje się najbardziej istotne w kontekście pomówienia, informacja zawierająca zniesławiające treści nie może być znana tylko pokrzywdzonemu, ale musi być wiadoma także innym osobom. Sprawca zniesławienia musi zatem zakomunikować przynajmniej jednej osobie, bądź w obecności przynajmniej jednej osoby wiadomości o postępowaniu lub właściwościach innej osoby, mogących poniżyć ją w opinii publicznej, bądź też narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności (post. SN z 14.10.2010 r., II KK 105/10, OSNwSK 2010, Nr 1, poz. 1963)

Przestępstwo zniesławienia można popełnić tylko przez działanie, a podmiotem

tego przestępstwa może być każdy człowiek (przestępstwo powszechne). Od strony podmiotowej przestępstwo zniesławienia zarówno w typie podstawowym, jak i kwalifikowanym może być popełnione tylko umyślnie, zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i ewentualnym. Sprawca musi zatem chcieć pomówić pokrzywdzonego, albo przewidując, że jego słowa mogą mieć charakter pomawiający, na to się godzić.

Z kolei art. 216 kk zostało uregulowane przestępstwo zniewagi (znieważenia, obrazy). Istotą tego czynu jest bowiem takie zachowanie sprawcy, które na podstawie przyjętych standardów społecznego i kulturowego postępowania stanowi wyraz pogardy, uwłaczania czci drugiemu człowiekowi (W. K., Zniesławienie i zniewaga, s. 169). Sprawca ubliża innej osobie oraz zachowuje się obraźliwie wobec niej (P. H., J. S., Przestępstwa przeciwko czci, s. 44).

Jednocześnie odmiennie aniżeli w przypadku ww. przestępstwa zniesławienia przyjmuje się powszechnie, że dobrem chronionym przestępstwa zniewagi jest cześć wewnętrzna

człowieka, tj. obejmująca ochronę szacunku, dobrego imienia i godności pokrzywdzonego przed narażeniem go na negatywne odczucia jego samego (subiektywne). Przepięstwo zniewagi polega na znieważaniu innej osoby w jej obecności albo choćby pod jej nieobecność, lecz publicznie lub w zamiarze, aby zniewaga do osoby tej dotarła. Czynność sprawcza przestępstwa zniewagi zawiera się zatem przede wszystkim w znieważaniu innej osoby.

Ustawodawca nie sprecyzował, na czym ma polegać znieważanie, a więc należy przyjąć szerokie rozumienie tego pojęcia. Przez znieważanie należy zatem rozumieć wszelkie zachowania sprawcy, które w sposób demonstracyjny wyrażają pogardę dla innej osoby, w szczególności mają poniżyć jego godność osobistą i sprawić, by poczuł się dotknięty lub obrażony (post. SN z 7.5.2008 r., III KK 234/07, Biul. PK 2008, Nr 10, poz. 33). Ocena zachowania sprawcy pod kątem charakteru znieważającego musi jednak opierać się na kryteriach obiektywnych, tj. powinno być powszechnie uznane za obraźliwe i naruszające godność osobistą człowieka w świetle przyjętych norm

społeczno-obyczajowych
(post. SN z 7.5.2008 r., III
KK 234/07, Biul. PK 2008,
Nr 10, poz. 33).

Zgodnie z art. 216 § 1
KK przestępstwo zniewagi
może zostać popełnione
w trzech alternatywnych
sytuacjach: 1) w obecności
pokrzywdzonego; 2) pod
nieobecność
pokrzywdzonego, lecz
publicznie; 3) pod
nieobecność
pokrzywdzonego, lecz z
zamiarem, aby poczyniona
zniewaga do niego dotarła.

Istotą pośredniej formy
popełnienia przestępstwa
zniewagi jest jej uczynienie
pod nieobecność
pokrzywdzonego, przy
czym art. 216 § 1
KK wymaga, aby w
tej sytuacji doszło do
obrazy publicznie, lub z
zamiarem, aby poczyniona
zniewaga do niego dotarła
(przez pośrednika).

Od strony podmiotowej
przestępstwo zniewagi
zarówno w typie
podstawowym, jak i
kwalifikowanym może
być popełnione tylko
umyślnie, zarówno z
zamiarem bezpośrednim,
jak i ewentualnym.
Sprawca musi zatem
chcieć znieważać
pokrzywdzonego, albo
przewidując, że jego słowa
mogą mieć obraźliwy
charakter, na to się godzić.

Zgromadzony w niniejszej
sprawie materiał
dowodowy, a zwłaszcza

notatka służbowa
sporządzona przez
funkcjonariusza M. S.
w dniu 29.09.2017
r. dotycząca interwencji
zgłoszonej przez
oskarżoną i jej siostrę,
jak również wiarygodne
zeznania tego
funkcjonariusza co do
okoliczności jej
sporządzenia i treści
w niej zawartych nie
pozostawiają wątpliwości,
że oskarżona swoim
zachowanie, opisanym w
stawianym jej zarzucie,
a zmodyfikowanym przez
Sąd przede wszystkim co
do jego czasu, wyczerpała
znamiona dwóch, wyżej
opisanych typów czynów
zabronionych – tj.
przestępstw zniesławienia
i zniewagi z art. 216 §1 kk.
Co do zmian poczynionych
przez Sąd wskazać należy,
iż Sąd nie jest związany
ani opisem czynów,
ani ich kwalifikacją
prawną przyjętą przez
oskarżycielkę prywatną, a
podstawowym
wyznacznikiem było tu
zdarzenie historyczne.

Z wiarygodnej notatki
służbowej sporządzonej
przez funkcjonariusza
Policji M. S. wprost
wynika, że użyte przez
oskarżoną sformułowania
odnoszące się do
pokrzywdzonej, która co
prawda ich nie słyszała,
zostały wypowiedziane w
obecności
interweniujących
policjantów, w miejscu
ogólnodostępnym – tj.

na klatce schodowej przed mieszkaniem N. B., jednocześnie stanowiły określenia obiektywnie i bezwzględnie hańbiące, powszechnie uważane za sprzeczne z honorem i moralnością. Wyraźne zabarwienie pejoratywne tych określeń odnosi się bowiem do takiego postępowania lub właściwości, które w oczach postronnego obserwatora (a w tym wypadku funkcjonariusza Policji) niewątpliwie mogą poniżyć każdą kobietę. Jednocześnie sformułowane przez oskarżoną treści stanowiły publiczną demonstrację jej pogardliwego stosunku względem pokrzywdzonej, natomiast sama oskarżona działała przy tym umyślnie, co najmniej w zamiarze ewentualnym. Nie sposób bowiem przyjąć, by oskarżona nie zdawała sobie sprawy z obraźliwego i obelżywego charakteru wypowiedzianych słów jak również przykrości jaką może wywołać u pokrzywdzonej. Nie sposób również uznać, iż oskarżona nie zdawała sobie sprawy z miejsca w którym formułowała pod adresem pokrzywdzonej wskazane epitety.

Zachowania oskarżonej nie sposób również tłumaczyć napiętą atmosferą, wynikającą jak się zdaje z konieczności dostania się do mieszkania

<p>chorego siostrzeńca, choć niewątpliwie okoliczność tą można poczytywać jako okoliczność łagodzącą. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie nie można również mówić o tym, aby zniesławienie i zniewagę wywołało wyzywające zachowanie się pokrzywdzonej (art. 216 § 3 kk), zwłaszcza iż w tym czasie nie było jej w mieszkaniu, do którego chciała się dostać oskarżona wraz z siostrą.</p>			
#	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
<p>-----</p>	<p>-----</p>		
#	<p>3.3. Warunkowe umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
<p>-----</p>	<p>-----</p>		
#	<p>3.4. Umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz</p>			

związłe o powodach umorzenia postępowania			

#	3.5. Uniewinnienie		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach uniewinnienia			

1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
B. H.	I	I	Zgodnie z art. 66 § 1 kk Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Jednocześnie, na podstawie art. 67 § 1 kk, Warunkowe umorzenie następuje na okres próby, który wynosi od roku do 3 lat i biegnie od uprawomocnienia się orzeczenia.

W ocenie Sądu, stopień winy jak również społecznej szkodliwość czynu oskarżonej nie są znaczne. Oskarżona nie była dotychczas karana, nie wchodziła w konflikt z prawem, prowadzi ustabilizowany i nienaganny tryb życia. Nie jest już osobą najmłodszą, a czyn którego dotyczy niniejsze postępowanie jest pierwszym popełnionym przez nią przestępstwem, przy czym od czasu jego popełnienia upłynęło zarazem ponad 3 lata.

Jednocześnie okoliczności popełnienia przedmiotowego przestępstwa nie budzą wątpliwości, mimo iż oskarżona nie przyznała się do winy. Prezentowana przez oskarżoną na rozprawie postawa, wskazuje, iż zdarzenie będące przedmiotem niniejszego postępowania miało charakter incydentalny, a przy tym wynikało niewątpliwie ze stresujących warunków w jakich się znalazła – tj. chorobą siostrzeńca.

W tym stanie rzeczy, Sąd uznał, że w oparciu o

			<p>art. 66 § 1 kk oraz art. 67 § 1 kk w pełni zasadnym jest warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonej na okres 1 roku próby.</p> <p>Wszystkie wskazane powyżej okoliczności, w ocenie Sądu nakazują bowiem przyjąć, że właściwości i warunki osobiste oskarżonej B. H. oraz dotychczasowy sposób jej życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie ona przestrzegać porządku prawnego, a w szczególności nie popełni nowego przestępstwa. Ponadto, warunkowe umorzenie postępowania pozwoli na większą kontrolę zachowania oskarżonej aniżeli z w przypadku orzeczenia grzywny.</p> <p>W ocenie Sądu uznać również należało, iż już sam fakt prowadzenia przeciwko oskarżonej postępowania karnego stanowił dla niej dużą dolegliwość, co oskarżona sama przyznała w toku procesu.</p>
B. H.	II	I	<p>Na podstawie art. 67 § 3 kk Sąd orzekł na rzecz pokrzywdzonej N. B.. nawiązkę w kwocie 300 (trzysta) zł. W ocenie Sądu zachowanie oskarżonej było niewątpliwie krzywdzące dla pokrzywdzonej. Niemniej</p>

			<p>jednak postulowaną przez pokrzywdzoną kwotę pieniężną, jakiej domagała się od oskarżonej, zważywszy na wskazane okoliczności popełnionego przestępstwa jak i sytuację majątkową oskarżonej, uznać należało za wygórowaną. Podkreślić należy, iż pokrzywdzona dowiedziała się o zachowaniu oskarżonej dopiero po kilku miesiącach, a jednocześnie w tym czasie pokrzywdzona nie wykazała, by doświadczyła jakichkolwiek większych nieprzyjemności stanowiących reperkusje działania oskarżonej. Tym samym nie sposób uznać by pokrzywdzona w wyniku działania oskarżonej doznała tak dużego uszczerbku na jej czci, by wymagał on zadośćuczynienia w kwocie ponad 2 tys. Tym samym za wystarczające sąd uznał orzeczenie na rzecz pokrzywdzonej nawiazki w kwocie 300 zł.</p>
<p>1.Inne ROZSTRZYGNIĘCIA ZAwarte w WYROKU</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>-----</p>	<p>-----</p>	<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>1.inne zagadnienia</p>			

<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
-----	-----	
<p>1.Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>III</p>	<p>Na podstawie art. 628 pkt 1 kpk Sąd zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżycielki prywatnej poniesione przez nią koszty procesu w kwocie 300 (trzysta) zł. Orzeczona kwota stanowi bowiem równowartość zryczałtowanej równowartości wydatków uiszczonych przez oskarżycielkę prywatną wnoszącą prywatny akt oskarżenia.</p>	
<p>IV</p>	<p>Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk i art. 1 oraz art. 7 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) Sąd zasądził</p>	

	od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 80 zł.	
1.Podpis		
/-/ sędzia Izabela Hantz-Nowak		